

גמ"ר (ירושלים) 10531-12-20 - מדינת ישראל נ' חסוני סאלם

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

גמ"ר 10531-12-20 מדינת ישראל נ' סאלם(עציר)
תיק חיצוני: 09/00000777/19

לפני כבוד השופט יהונתן שניאור

מדינת ישראל

מאשימה
נגד

חסוני סאלם
ע"י ב"כ עו"ד גיא סגל

נאשם

הכרעת דין

האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיוחס לו את העבירות הבאות: **גרם מוות ברשלנות**, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 בצירוף סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961 ו**נהיגה בחוסר זהירות**, עבירה לפי תקנה (ג)21 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.
2. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 28.09.18 בשעה 07:36 לערך, נהג הנאשם ברכב מסוג פורד מ.ר. 77-712-65 (להלן: "**הרכב**") בדרך בינעירונית בכביש 60 מדרום לצפון בנתיב הימני. המהירות המותרת לנסיעה היא עד 90 קמ"ש. בין המסלולים מפרידה גדר הפרדה ובצד הדרך שול אספלט בגובה פני הכביש. לצידו של הנאשם ישב עומר גבועה.
- בכיוון נסיעתו של הנאשם, בק"מ ה-64 לערך של הכביש ובעקומה קלה שמאלה, רכב לפני הנאשם על אופניים סולטאן רפאת (להלן: "**המנוח**") ולפניו רכב בשול הימני עבד אללה נאצר אלדין (להלן: "**עבד**").
3. בהגיעו לק"מ 64 לערך, ובעוד שדה הראיה בכיוון נסיעתו עמד על כ-200 מטר, נהג הנאשם

מבלי להיות מרוכז בנהיגתו ומבלי לתת דעתו למתרחש בכביש. בשל כך, לא הבחין הנאשם במנוח או בעבד והמשיך בנסיעתו במהירות של כ-83.33 קמ"ש לערך, לא שמר מרחק מהמנוח ולא בלם את הרכב אלא משהגיע למרחק של כ-39 מטרים ומטה מהמנוח. בעקבות זאת, התנגש הרכב עם חלקו הקדמי-ימני באופניים. המנוח הועף לצד הכביש ונחבל בראשו, פונה לבית החולים, ובשעה 20:31 לערך נפטר מהחבלה שנגרמה לו כתוצאה מהתאונה.

4. בזמן התאונה שרר בדרך מזג אוויר נאה, שדה ראייה פתוח, הראות הייתה טובה והכביש היה תקין ויבש.

5. התאונה ומותו של המנוח נגרמו כתוצאה מרשלנותו של הנאשם שהתבטאה, בין היתר, בכך שנהג במהירות של כ-83.33 קמ"ש שאינה סבירה לתנאי הדרך, בכך שלא הבחין מבעוד מועד במנוח אף שבכיוון נסיעתו שדה ראייה מספיק לכך, לא נתן דעתו להימצאות המנוח בדרך, לא שמר ממנו מרחק סביר ולא בלם את הרכב בזמן במרחק סביר מהמנוח אף שיכול וצריך היה לעשות כן, בכך שנהג ברכב מבלי שנקט באמצעים הדרושים בנסיבות העניין כדי למנוע את הפגיעה במנוח, ולא שם ליבו אל הדרך ואל המשתמשים בה.

6. במעשיו המתוארים לעיל, נהג הנאשם בחוסר זהירות וגרם ברשלנות למותו של אדם.

התשובה לאישום

7. בתשובתו לאישום, אישר הנאשם כי נסע בנתיב הימני כשלפניו המנוח רוכב על אופניו, אישר כי פגע בו, ואישר כי המנוח נפטר כתוצאה מהתאונה. הנאשם כפר בכך שמותו של המנוח נגרם כתוצאה מרשלנותו, כפר במיקומם של רוכבי האופניים כמצויין בכתב האישום, כפר בקיומו של שדה ראייה פתוח, בכך שלא היה מרוכז בנהיגתו, בכך שנסע במהירות המיוחסת לו ולא שמר מרחק מספיק מהמנוח.

הראיות

8. מטעם המאשימה העידו העדים והוגשו המסמכים הבאים:

מר עבד אללה נאסר אלדין (להלן: "עת/1"), רוכב האופניים שרכב לפני המנוח.
במסגרת עדותו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/6 עדות עת/1 מיום 28.9.18.

ת/7 עדות עת/1 מודפסת.

- ת/8** תרשים התאונה שנערך על ידי הבוחן המשטרתי רס"ר איתמר קחטן (להלן: "הבוחן המשטרתי").
- ת/9** שרטוט שנערך ע"י עת/1 במסגרת חקירתו בבית המשפט.
- מר עומר גבועה** (להלן: "עת/2") חברו של הנאשם שישב במושב לצידו. במסגרת עדותו הוגשו:
- ת/10** עדות עת/2.
- ת/11** סקיצה שערך הבוחן המשטרתי בהנחית עת/1 ובמסגרת עדותו במשטרה.
- סמ"ר חיים טרוזמן**, (להלן: "עת/3"), שוטר שהגיע למקום התאונה בסמוך לאחר התרחשותה. במסגרת עדותו הוגש **ת/12** דו"ח פעולה.
- רס"מ איתמר קחטן**, (להלן: "הבוחן המשטרתי"), במסגרת חקירתו הוגשו המסמכים הבאים:
- ת/13** דו"ח בוחן, 4 עמודים.
- ת/14** סקיצה שנערכה בשטח התאונה, 4 עמודים.
- ת/15** סקיצה שנערכה בהנחיית הנאשם במהלך חקירתו במשטרה.
- ת/16** דו"ח פעולה בוחן מיום 28.9.18.
- ת/17** מזכר מיום 8.12.20.
- ת/18** תיעוד פגישת הכנה בין הפרקליטה לבוחן המשטרתי מיום 19.11.19.
- ת/19** לוח תצלומים תמונות מס' 1-26.
- ת/20** דיסק תיעוד חקירת נאשם מיום 2.10.18.
- ת/21** תמלול חקירת הנאשם.
- ת/22** הודעת הנאשם תחת אזהרה מיום 28.9.18.
- ת/23** הודעת הנאשם תחת אזהרה מיום 2.10.18.
- ת/24** דיסק ובו תמונות וכן סרטון אשר צולמו ע"י הבוחן המשטרתי במקום ובזמן התאונה.
- ת/25** דיסק סרטון בדיקת שדה ראיה אשר צולם ע"י הבוחן המשטרתי ביום 3.11.22.

9. במסגרת חקירתו הנגדית של הבוחן המשטרתי הוגשו המסמכים הבאים:

עמוד 3

נ/1 עד **נ/6** וכן **נ/10**, **נ/11** תצלומים שצולמו בשטח התאונה.

נ/7 הנחיית מדור ת"ד 06/2014: "אופן ביצוע ותייעוד התאמת נזקים בת"ד חמורות".

נ/8 חוברת הדרכה והנחיית מדור ת"ד 07/2015: "חקירה ושחזור תאונות דרכים בהם מעורבים אופניים ואופניים חשמליים".

נ/9 תמונה 22 מלוח תצלומים ת/19.

נ/10 תצלום 2709 מדיסק ת/24.

10. כמו כן הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/1 עדות מאיר אסרף שמכר הרכב לנאשם עובר לתאונה.

ת/2 תמלול עדות מאיר אסרף.

ת/3 זכרון דברים בדבר מכירת הרכב מיום 22.09.18.

ת/4 מייל מיום 4.10.18 לענין פוליסת הביטוח ברכב בו נהג הנאשם.

ת/5 תעודות רפואיות כולל תעודת פטירה של המנוח.

11. מטעם ההגנה העיד הנאשם במסגרת חקירתו הוגש ת/26 שרטוט שנערך על ידו.

כמו כן העיד בוחן ההגנה עו"ד צביקה מוזס: (להלן: "מומחה ההגנה") ובמסגרת עדותו הוגשה חוות דעת מומחה מיום 2.4.23.

דיון והכרעה

התשתית המשפטית

12. סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") קובע הסנקציה למי שגרם ברשלנותו למותו של אחר.

בבג"צ 6745/19 ערן לובטין נ' הפרקליט הצבאי הראשי (14.3.22), נקבע:

"על התביעה להוכיח - ברף הנדרש במשפט הפלילי - את היסודות

**העיקריים הבאים: ראשית, יש להוכיח את התקיימות רכיבי היסוד
העובדתי - מעשה או מחדל; שנית, יש להוכיח את התקיימותה של תוצאה
קטלנית; ושלישית, יש להוכיח קשר סיבתי - עובדתי ומשפטי - בין
המעשה או המחדל ובין המוות. כמו כן על התביעה להוכיח את היסוד
הנפשי הנדרש לעבירה הרלוונטית - ובענייננו...הוא נטילת סיכון בלתי
סביר להתקיימות התוצאה הקטלנית...."**

13. ס' 64 לפקודת התעבורה קובע הסנקציה למי שגרם ברשלנותו למותו של אחר תוך שימוש ברכב.

14. ס' 21 לחוק העונשין מגדיר את המונח "רשלנות":

ס"ח תשנ"ד מס' 1481 ה"ח 2098

רשלנות
שנ"ד-1994

21. (א) רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנסיבות או לאפשרות הגרימה לתוצאות המעשה, הנמנים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות הענין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבד -

(1) שלענין הפרטים הנותרים היתה לפחות רשלנות כאמור;

(תיקון מס')

(2) שבעבירה שעם פרטיה נמנית תוצאה שנגרמה על ידי המעשה או סכנה העלולה להיגרם בשלו - העושה נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה כאמור.
(ב) רשלנות יכול שתקבע כיסוד נפשי מספיק רק לעבירה שאיננה מסוג פשע.

ס"ח תשנ"ד מס' 1481 ה"ח 2098

ס"ח תשע"ו מס' 2571 ה"ח 972

15. על פי ההלכה הפסוקה, לצורך הוכחת העבירה של גרם מוות ברשלנות, על המאשימה להוכיח התקיימותן של עוולות הרשלנות: קיומה של חובת זהירות מושגית וקונקרטית, לקבוע כי הופרה חובת הזהירות וכי קיים קשר סיבתי בין ההתרשלות לנזק. (ראו ההלכה ברע"פ 186/80 **יערי ואח' נ' מדינת ישראל** (21.9.80) וכן ע"פ 119/93 **לורנס נ' מדינת ישראל** (30.10.94).

16. בתיקון 126 לחוק העונשין מיום 4.8.16 תוקן סעיף 21(א)(2). בדברי ההסבר לחוק (ה"ח ממשה, תשע"ו מס' 972 מיום 16.11.15 נאמר בין היתר:

"מוצע לתקן את סעיף 21 לחוק בשני עניינים מרכזיים: ראשית,

מוצע לנסח את התנאי של יצירת סיכון בלתי סביר כתנאי לקיומה של הרשלנות, הקבוע בסעיף 21(א)(2) לחוק, על דרך החיוב. התנאי האמור, המנוסח היום על דרך השלילה, נקבע בחוק העונשין (תיקון מס' 39)(חלק מקדמי וחלק כללי), התשנ"ד-1994 (ס"ח התשנ"ד, עמ' 348), אך לא קיבל ביטוי מספיק ביישומו של סעיף 21 לחוק בידי בתי המשפט. התיקון המוצע נועד להדגיש תנאי זה, כדי להביא לשינוי הרף הנורמטיבי הקיים, באופן שהאחריות ברשלנות תוטל רק במצבים שבהם דבק בהתנהגות העושה אשם חמור יותר המצדיק נקיטת הליכים פליליים...:

17. בית המשפט העליון טרם פסק בשאלת השפעת תיקון 126 על רף הרשלנות הנדרש בעבירות רשלנות ועל הפרשנות הראויה לאחר התיקון. ברע"פ 6716/17 מירז נ' מדינת ישראל (10.4.18) (להלן: "תיק מירז") צוין על ידי כב' השופט מינץ: "שיתכנו היבטים שטעונים ליבון בעניין התיקון ופרשנותו הראויה".

18. ברע"פ (מרכז) 60627-03-22 חייק נ' מדינת ישראל (20.3.23) סיכם כב' השופט צלקובניק:

"בפסקי דין אחרים שניתנו על ידי ערכאות מחוזיות עולות דעות הנוטות לקביעה כי לא חל שינוי ממשי בקביעת האחריות לאחר התיקון ביחס למצב המשפטי שהיה קיים לפניו (ראו בעניין זה חוות דעתו של כב' השופט וינוגרד, בעפ"ת (מחוזי י-ם) 41847-04-18 יוסף כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (25.12.2018); וכן השוו - ע"פ 38835-08-16 רונן מירז נ' מדינת ישראל (05.07.2017); עפ"ת (מחוזי חי') 56446-02-20 גבור קיש נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (05.07.2020) עם זאת, יש לציין, כי בכל המקרים לעיל, נקבע כי מדובר היה בנסיבות של נטילת סיכון בלתי סביר, והתייתר הצורך בקיום דיון ישיר בהשלכות התיקון".

19. בעפ"ת (מחוזי י-ם) 41847-04-18 יוסף כהן נ' מדינת ישראל, (25.12.18) נקבע על ידי כב' השופט וינוגרד כי בנסיבות בהן נסע המערער במהירות הגבוהה מהמותר ועל אף שעבר באור ירוק כשהולך הרגל חצה מעבר החציה באור אדום, ניתן לראות בכך נטילת סיכון בלתי סביר.

20. ברע"פ 5981/20 קיש נ' מדינת ישראל (13.10.20) קבע כב' השופט אלרון כי בנסיבות בהן המבקש ראה את הולכות הרגל על המדרכה, נטל סיכון בלתי סביר כאשר הסיט מבטו מהן.

21. בתיק מירז אימץ כב' השופט מינץ קביעות בתי המשפט דלמטה כי בנסיבות בהן המבקש לא שמר מרחק, נהג בחוסר תשומת לב תוך הסטת מבטו ימינה, והבחין ברכב רק כשהיה במרחק קצר מאחוריו ניתן לראות נטילת סיכון בלתי סביר.

22. על מנת לבחון ישום הלכות אלו על המקרה שבפנינו, יש צורך בבירור המחלוקות העובדתיות.

גדר המחלוקת

23. הצדדים אינם חלוקים כי המדובר בדרך בינעירונית בה המהירות המותרת היא 90 קמ"ש ועל תוואי הדרך כפי שמצוין בכתב האישום. אין גם חולק כי המדובר באור יום ובראות טובה. הצדדים הסכימו גם כי רכב הנאשם פגע עם חזית ימין בחלק אחורי של אופני המנוח וכי נפטר כתוצאה מהתאונה. ההגנה לא חלקה על המהירות המיוחסת לנאשם בכתב האישום.

24. הצדדים חלוקים מה היה מיקום האופניים בעת התרחשות התאונה, מה היה מסלול האופניים עובר לתאונה, מה היה שדה הראיה שעמד לרשות הנאשם והאם התרשל הנאשם בנהיגתו או שהמדובר בתאונה בלתי נמנעת.

מיקום האופניים בעת התרחשות התאונה

25. השאלה שבמחלוקת היא, היכן רכב המנוח בעת שנפגע, האם בנתיב נסיעת הנאשם או בשול הדרך? והיכן ביחס לעקומה?

26. עת/1 - רוכב אופניים אשר רכב עם המנוח מסר בעדותו במשטרה (ת/6) כי הוא והמנוח נסעו זה אחר זה תוך שעוקפים אחד את השני לסירוגין. בזמן התאונה רכב לפני המנוח ובשול הדרך ולכן לא ידע לציין מיקומו של המנוח בזמן התאונה, האם בשול או בכביש.

27. עת/2 שנסע ברכב הנאשם סיפר בעדותו במשטרה (ת/10) כי הבחין במנוח לראשונה

רק כאשר הנאשם בלם (פרו' עמ' 19 ש' 15) כשהמנוח "**נוסע על הכביש באופניים**" (ש' 5) "**בנתיב שלנו, בנתיב הימני**" (ש' 23).

28. הבוחן המשטרתי לא ידע לציין את מקום האימפקט המדויק, אך קבע כי התאונה התרחשה בנתיב הימני. זאת לאור סימני הבלימה שמצא ומסלול הטחת האופניים (ראו סעיף 10 לדוח הבוחן ת/13 וכן פרו' עמ' 49 ש' 4 וש' 12 וכן ראו סרטון מס' 2708 בת/24. ניתן להבחין בסימני הבלימה בנתיב נסיעת הנאשם).

29. הנאשם מסר בעדותו במשטרה מיום התאונה (ת/22) כי נסע בנתיב הימני וכי הבחין במנוח לראשונה: "**בכביש שלי**" (ש' 11).

גם בסקיצה שנערכה בהנחייתו (ת/15) מיקם את האופניים בנתיב הימני כיוון נסיעתו.

גם בעדותו בפני אישר כי פגע במנוח בנתיב הימני (פרו' עמ' 123 ש' 20).

30. **לאור האמור, שוכנעתי כי התאונה התרחשה בנתיב נסיעת הנאשם.**

31. מצאתי גם לקבוע, על אף שההגנה לא חלקה על כך באופן מפורש, כי אזור האימפקט הינו לקראת סיום העקומה. זאת לאור התמונות והסרטון שצולמו על ידי הבוחן המשטרתי במקום התאונה ובסמוך להתרחשותה (ראו תמונות 2465, 2687 וכן סרטון 2708 (ת/24) וראו התרשים שערך הבוחן המשטרתי (ת/8)).

מסלול האופניים עובר לתאונה

32. בסיכומיה, טענה ההגנה כי יש לאמץ חוות דעת מומחה ההגנה ולקבוע כי עובר לתאונה סטה המנוח מהשול לכביש. כמו כן נטען כי בזמן התאונה, נסע המנוח באלכסון שמאלה.

33. בוחן ההגנה ביסס קביעה זו על עדות עת/1 חברו של המנוח, כפי שנמסרה בת/6 ולפיה נהגו לנסוע בשול ולעקוף אחד את השני לסירוגין, כמו גם על נסיונו המקצועי של בוחן ההגנה. לדבריו, ברוב התאונות מסוג פגיעה ברוכב אופניים, התאונה נגרמת עקב סטיית רכב לשול, או סטיית אופניים מהשול לנתיב.

לדברי בוחן ההגנה, לא ניתן לשלול כי התאונה התרחשה עת המנוח התכוון לעקוף את חברו, ועבר מן השול לנתיב הימני.

לדברי בוחן ההגנה, התרשל הבוחן המשטרתי בדרך בה ערך דו"ח התאמת נזקים, וגם מטעם זה לא ניתן לשלול כי האופניים היו בסטיה לפני ההתנגשות (ס' 58 לחוות דעת בוחן ההגנה).

34. מצאתי לדחות קביעה זו של בוחן ההגנה, שאינה נתמכת בגירסאות העדים. אף אחד מהעדים לא טען כי הבחין במנוח עובר מהשול אל הכביש בזמן התאונה. גם הנאשם וגם הנוסע ברכבו ציינו כי הבחינו ברוכב האופניים, עובר לתאונה כשהוא בנתיב נסיעתם.

35. בחקירתו הנגדית שלל הנאשם את טענת ההגנה במילותיו הוא: **"ש. אז לא אמרת בשום שלב שהוא התפרץ מהשוליים לכביש? ת. ראיתי אותו רק בנתיב שלי"**. (פרו' עמ' 132 ש' 9).

36. לאור המקובץ אני קובע כי ההגנה לא הרימה הנטל להוכיח כי המנוח סטה משול הדרך לנתיב נסיעת הנאשם עובר לתאונה.

37. לענין דרך נסיעת המנוח, מצאתי לאמץ גירסת ההגנה ולקבוע כי אופני המנוח היו באלכסון בזמן האימפקט.

38. בחקירתו הראשונה ביום התאונה ולאחר שהתיעץ עם עו"ד (ת/22), לא ציין הנאשם דבר לגבי דרך נסיעת המנוח.

39. לאחר מותו של המנוח זומן הנאשם לחקירה נוספת. אז לראשונה תיאר בחקירתו את דרך נסיעת המנוח: **"והוא מתחרט הוא לא הולך ישר על הכביש"** (ש' 9 לת/23).

40. עיינתי בתמלול החקירה (ת/21).

"נחקר חסוני סאלם: ... ראיתי אותו במרחק קצר, בלמתי ברייק, לקחתי קצת שמאלה ... והוא מתחרט, כאילו הוא על האופניים הוא ככה לוקח

חוקר, איתמר קחטן: "והוא מתחרט? מה זאת אומרת הוא מתחרט".

נחקר חסוני סאלם: "כאילו ... לא יודע, לא הולך ישר על הכביש ..." (עמ' 3 ש' 11-7).

41. צפיתי בסרטון המתעד את החקירה (ת/20). הנאשם לא מסביר מה כוונתו בכך שהמנוח התחרט ולא נסע ישר. (נקודת זמן 03:25 ואילך).

42. בחקירתו הראשית, סיפר הנאשם לראשונה כי רוכב האופניים המנוח "**בא מהצד וסטה**" (פר' עמ' 123 ש' 23), ואולם, בחקירתו הנגדית הסביר כי ראה אותו לראשונה במרכז הנתבי. במקום בו סימן X על גבי שרטוט שערך במסגרת עדותו (ת/26). (פרו' עמ' 130 ש' 25).

דהיינו, המנוח נוסע באלכסון אך ורק בנתיב נסיעת הנאשם, ואני מקבל גירסת ההגנה בענין זה.

43. עדותו זו מתיישבת גם עם גירסת בוחן ההגנה לאור התאמת הנזקים שערך (ס' 58 לחוות דעת ההגנה).

44. על כן יש לקבוע כי לא ניתן לשלול טענת הנאשם כי עובר לתאונה היו אופני המנוח בסטיה שמאלה בתוך נתיב נסיעת הנאשם אך לא ניתן לקבוע כי המנוח סטה משול הדרך לנתיב הימני. חיזוק למסקנה זו בעובדה שבלתי סביר ובלתי הגיוני שהמנוח סטה משול הדרך לכביש, והנאשם כמו גם הנוסע ברכבו לא הבחינו בכך. הנאשם ידע לתאר דרך נסיעת המנוח (מתחרט נוסע באלכסון), אם אכן היה המנוח סטה מהשול היה הנאשם יודע לציין זאת.

45. גם ההגנה בסיכומיה (ס' 255), מסכימה כי הנאשם כלל לא טען שהבחין במנוח סטה משול הדרך לנתיב נסיעת הנאשם.

46. ההלכה היא שתרחיש חלופי יוכח רק אם ייתמך בחומר הראיות אשר מצוי בפני בית המשפט. לא די בהעלאת טענה תיאורטית. בע"פ 8030/21 **מוחמד אבו זיינב נגד מדינת ישראל** (25.12.22) נקבע:

"התרחיש החלופי נדרש להיות בעל אחיזה בחומר הראיות, באופן שסבירותו תעמוד במבחן המציאות. התזה המוצעת על ידי ההגנה צריכה אפוא להקים ספק אמיתי ומהותי, שיעלה בקנה אחד עם המארג הראייתי ויעורר ספק סביר במסקנה המפלילה. אין די באפשרות תאורטית או דחוקה".

47. לאור האמור, אני קובע כי המנוח רכב באלכסון בנתיב נסיעת הנאשם.

שדה הראיה

48. בדו"ח הבוחן (ת/13 סעיף 4) מצא הבוחן המשטרתי כי טרם הכניסה לעקומה, קיים שדה ראייה של 300 מטר ובהתקרבות לעקומה 200 מטר עד למקום התאונה. הבוחן הגדיר את העקומה: "**עקומה קלה שמאלה**" (ת/13 סעיף 4).

49. ההגנה חלקה על קביעה זו. ראשית, נטען כי הבוחן לא ערך ניסוי שדה ראיה כנדרש, ושנית, בשל העובדה שהבוחן נקב במספרים עגולים, יש לקבוע כי המדובר באומדן ולא במדידה מדויקת.

אין חולק כי הבוחן המשטרתי לא תיעד בדיקת שדה ראיה כנדרש וכמצופה ממנו, לא ערך פרוטוקול תיעוד ניסוי שדה הראיה ולא סרטון, והבוחן המשטרתי אף אישר זאת בחקירתו הנגדית. (ר' פרו' עמ' 66 ש' 9, עמ' 68 ש' 12).

הבוחן המשטרתי זכר כי העמיד בוחן נוסף באיזור סימני הבלימה, חזר לאחור ומדד באמצעות מכשיר מדידה (רולטקה) את המרחק לאובייקט שהציב (פרו' עמ' 39 ש' 26, וכן עמ' 66 ש' 18).

בעדותו לא ציין מי סייע לו בעריכת הבדיקה שערך. קיים קושי לאמץ גירסה זו. אדגיש כי לא ניתן לערוך בדיקה באמצעות רולטקה למרחק כה גדול מבלי להעזר באדם נוסף. הרולטקה הוא בעצם מכשיר מדידה (גלגלת) באורך של כ-50 מטר. על מנת למדוד שדה ראיה ארוך יותר יש להעזר באדם נוסף שיאחז בסרט המדידה. (ראו תמונה 2706 לת/24).

50. לכך יש להוסיף כי הבוחן המשטרתי לא תיעד בכתובים כי בוצע ניסוי שדה הראיה. עייתי בדו"ח פעולה המתעד את הפעולות שביצע הבוחן המשטרתי בזירת התאונה (ת/16). בדיקות אלה כללו עריכת סקיצה ומדידות, ניסוי בלימה וחקירת הנוסע, ואינם כוללים עריכת ניסוי שדה ראיה.

51. גם בסקיצה שערך הבוחן המשטרתי במקום התאונה (ת/14) לא ציין דרך עריכת ניסוי שדה ראיה ובפרק "פרטי ניסויים שנערכו" ציין התאמת נזקים וניסוי בלימה בלבד.

52. קיים קושי בקבלת גירסת הבוחן המשטרתי לבדיקה שערך באמצעות מכשיר מדידה שאינה מתועדת ושתוצאותיה מעוגלות ואינן מדויקות, (200 ו-300 מטר) ויש לקבוע כי **לא נערך ניסוי שדה ראיה כנדרש.**

53. דרך עריכת ניסוי שדה ראיה מוגדרת בספר הבוחנים: "הנחיית מדור ת"ד 4/2016: "חקירה ושחזור תאונות דרכים" אליו הפנה מומחה ההגנה בסעיף 69 לחוות דעתו. לאחר התאונה, בשנת 2021 עודכן ספר הבוחנים. יוער כי ספר הבוחנים לא הוגש על ידי מי מהצדדים. מצאתי לקבל טענת ההגנה ולקבוע כי הבוחן המשטרתי לא בדק שדה הראיה מרכב הנאשם, לא העמיד אובייקט דומה (אופנים) במקום התאונה המשווער, לא נסע ברכב ועצר במקום בו נפתח שדה הראיה ולא מדד המרחקים בצורה מדויקת. הניסוי לא נערך עם הנאשם כנדרש, והבוחן המשטרתי לא ערך פרוטוקול ניסוי ולא תיעד אותו.

54. מספר ימים לפני מועד עדותו 3.11.22 נסע הבוחן המשטרתי למקום התאונה וצילם סרטון באמצעותו ביקש להדגים שדה הראיה במקום (ת/25). אם אכן סופק מקביעת שדה הראיה, מדוע היה עליו לצלם סרטון זה?

בענין זה נעיר כי אמנם ההגנה הסכימה להגשת הסרטון על מנת להגיע לחקר האמת ולעיל הדיון (ס' 92 לסיכומיה) ואולם עדיין לא ניתן להתעלם מכך שסרטון זה צולם ביום 3.11.22, מספר ימים לפני עדות הבוחן המשטרתי בלא אישור פרקליט מחוז ומבלי שניתן להגנה זמן סביר להערך לראיה זו.

על אף האמור, ועל אף העובדה שהסרטון צולם כ- 3 שנים לאחר התאונה, ואין בו התייחסות לסימנים שנותרו בכביש לאחר התאונה (סימני בלימה, סימני דם ועוד). לא נטען על ידי ההגנה כי תוואי הדרך שונה וגם בוחן ההגנה הסתמך על סרטון זה בחוות דעתו.

צפייה בסרטון מלמדת על שדה ראיה פתוח ורחב.

55. נתתי דעתי לעובדה שקיים קושי לבצע ניסוי שדה ראיה ברכב הנאשם אשר ניזוק (שבר בשמשה קדמית) וביחוד כאשר גם האופניים ניזוקו. נעיר כי השמשה הקדמית בצד הנהג לא נפגמה (ראו תמונה נ/4). עדיין, היה על הבוחן המשטרתי לבצע ניסוי בתנאים הדומים כמה שניתן למקרה שבפניו, דבר שלא נעשה. נציין כי הבוחן יכול היה לבצע זאת על נקלה ובמקום התאונה. הבוחן המשטרתי הגיע למקום התאונה עם רכב דומה במימדיו לרכב בו נסע הנאשם ויכול היה לבצע ניסוי עם הנאשם עצמו. (ראו תמונה 2641 לת' 24. ניתן להבחין כי הניידת בה הגיע הבוחן לזירת התאונה דומה מאוד לרכב הנאשם).

56. לאור האמור, אני קובע כי לא ניתן להסתמך על עדות הבוחן המשטרתי אשר לשדה הראיה במקום.

57. מאידך, גם בוחן ההגנה בחוות דעתו לא ביסס מהו שדה הראיה במקום וטעמיו עמו.

אינני מקבל טענת ההגנה כי לא ניתן לקבוע שדה ראייה מבלי לעצור התנועה בכביש. בוחן ההגנה מנוסה וגם הוא לא מצא לטעון כי תוואי הדרך מנע מהנאשם להבחין ברוכבי האופניים.

58. לאור האמור, יש לבחון גירסת הנאשם עצמו לענין שדה הראייה שעמד לפניו. נאמר כבר כעת כי גם לגרסת הנאשם שדה הראייה היה פתוח.

הנאשם בחקירתו במשטרה מיום התאונה (ת/22), נשאל והשיב:

"ש. אם אתה נוסע לפני הסיבוב, מה המרחק אליו אתה יכול לראות קדימה?"

ת. אני חושב 100 מטר. כשאני נכנס לסיבוב אז יש את הרכבים בצד שמאל אז אני לא רואה רחוק" (ש' 35-36).

59. משעומת עם טענת הבוחן לכך ששדה הראייה הוא 300 מטר, לא שלל קביעה זו אך טען שלא הסתכל רחוק כל כך (ש' 43-44).

60. בחקירתו השניה של הנאשם (ת/23) אישר שוב כי שדה הראייה היה פתוח, ובלשונו: **"אם אתה מסתכל רחוק, אתה יכול לראות את הכל" (ש' 23).**

61. בחקירתו הנגדית הוצג לנאשם הסרטון שצילם הבוחן המשטרתי (ת/25). התובעת עצרה את הסרטון בשניה 33 והדגימה לנאשם שדה הראייה במקום:

62. הנאשם התחמק מלענות על השאלה מתי הבחין במנוח לראשונה ולא ידע להשיב גם כיצד רכבים שנסעו במקביל אליו בנתיב השמאלי מנעו ממנו מלהבחין באופניים שנסעו לפניו. להשלמת התמונה, נדגיש כי התאונה בסיום העקומה בסמוך לתמרור הירוק.

63. התמונה מלמדת כי שדה הראייה פתוח. אני דוחה טענת ההגנה כי הרכבים משמאלו הסתירו לו את שדה הראייה מאחר ונסעו בנתיב המקביל בעוד המנוח נוסע לפניו.

אני דוחה טענת ההגנה כי גדר הבטיחות בין המסלולים כמו גם מעקה הבטיחות מימין הסתירו לנאשם. ניתן להבחין כי גדר הפרדה בין המסלולים נמוכה ולא מהווה מכשול.

64. אני דוחה גם טענת מומחה ההגנה והתמונות אליהן הפנה החל מסעיף 74 לחוות דעתו, ולפיהן שדה הראיה חסום בשל גדר ההפרדה והרכבים שנסעו במקביל לנאשם. בוחן ההגנה "לכד" מתוך הסרטון שצולם תמונות אשר בהן ניתן לראות רכב בנתיב השמאלי ונטען כי רכב זה מסתיר את המקום המשוער של רוכבי האופניים. בוחן ההגנה התעלם מכך שהתנועה דינמית, הן הנאשם והן המנוח וחברו היו בנסיעה. בענין זה עדיפה עלי גירסת הבוחן המשטרתי אשר שכנע כי כאשר התנועה מתמשכת שדה הראיה נפתח (פרו' עמ' 80 ש' 15).

65. לאור המקובץ, אני קובע כי שדה הראיה היה פתוח, ואני דוחה טענת ההגנה בענין זה.

66. יש לבחון אם כן, האם בהינתן שדה הראיה פתוח, יכול היה הנאשם להבחין במנוח עובר לתאונה והאם התרשל בכך שלא הבחין בו.

כיצד התרחשה התאונה והאם התרשל הנאשם?

67. עת/2 עומר גבועה, חברו של הנאשם שישב לצידו, לא ידע להסביר מה גרם לתאונה, מאחר והיה עסוק במכשיר הטלפון שבידו. בהודעתו במשטרה (ת/10) ציין כי הראות היתה טובה, ו"לא היה כלום שמפריע" (ש' 3).

לדבריו, הנאשם נסע בנתיב הימני. במקביל אליו ובנתיב השמאלי נסעה מונית פלסטינית צהובה, ולפניה רכב פרטי. (ראו שרטוט שערך (ת/11)).

68. העד סיפר כי הבחין לראשונה במנוח כשהיה קרוב, באמצע הסיבוב (ש' 25) וכי הנאשם לא יכול היה לסטות לנתיב השמאלי בשל המונית הצהובה (ש' 27).

69. בחקירתו בבית המשפט, הוסיף על האמור לעיל וסיפר כי הבחין במנוח לראשונה רק כאשר הנאשם בלם (פרו' עמ' 19 ש' 15).

דהיינו, עת/2 קושר בין הרכבים שנסעו בנתיב השמאלי לחוסר יכולתו של הנאשם לסטות שמאלה לאחר שהבחין במנוח.

70. הנאשם מסר גירסה ראשונה לשוטר חיים טרוזמן שהגיע למקום התאונה. על פי דוח הפעולה שערך השוטר (ת/12) ואשר הוגש בהסכמה, מסר הנאשם לשוטר כי נסע בנתיב הימני, ומונית אשר נסעה בנתיב השמאלי כיוון נסיעתו, סטתה ימינה. כתוצאה מכך, הנאשם אף הוא סטה ימינה ופגע ברוכב האופניים שנסע על נתיב נסיעתו.

71. נתתי דעתי לכך שגירסת הנאשם נגבתה על ידי עת/3 בלי שהוזהר כדין בזכות היוועצות בעורך דין ובזכות השתיקה, ומצאתי ליתן לעדות זו משקל נמוך (כטענת ההגנה בסעיף 57 לסיכומיה).

72. בחקירתו הראשונה מיום התאונה (ת/22) סיפר הנאשם כי מכיר את הכביש בו התרחשה התאונה. לדבריו תנאי הראות היו טובים, נסע במהירות בין 80 ל-100 קמ"ש ובנתיב הימני, כאשר במקביל אליו, בנתיב השמאלי כיוון נסיעתו, נסעו 2 רכבים.

הנאשם הוסיף כי הבחין באופניים אחרי העקומה: **"אחרי הסיבוב ממש, ראיתי בצד שמאל היו שני רכבים, ראיתי את האופניים בכביש שלי. רציתי לקחת קצת שמאלה אבל לא יכולתי כי היה רכב. לקחתי קצת ואז פתאום לקחתי אותו בטמבון בצד ימין ..."** (ת/22 ש' 8-12).

בהמשך חקירתו סיפר כי לא היו רכבים לפניו בנתיב הימני, אך בנתיב השמאלי היו 2 רכבים, האחד מונית שנסעה אחריו ועקפה אותו, ועל כן לא היה באפשרותו לסטות לנתיב השמאלי (ש' 28-31).

דהיינו, גם הנאשם מסביר כי המונית לא אפשרה לו לסטות שמאלה ולהתחמק מפגיעה במנוח, אך לא מנעה ממנו להבחין בו.

73. הנאשם הוסיף כי הבחין במנוח ובחברו באותו הזמן, קרובים זה לזה (ש' 23), אך לא ידע להצביע על המרחק ממנו הבחין בהם לראשונה. לדבריו, לא סטה ימינה לשוליים מאחר ולא רצה לפגוע ברוכב השני שנסע בשול, לפני המנוח.

משנשאל מדוע לא הספיק לעצור, השיב שהאופניים היו קרובים מדי (ש' 34).

הנאשם הוסיף כי לא הבחין ברוכב האופניים ממרחק של 100 מ' מלפני העקומה, בשל העובדה שהעקומה בעלייה (ש' 40), ומאחר: **"לא הסתכלתי לרחוק כל כך. אני ראיתי אותו רק כשהייתי בסיבוב"** (ש' 44).

74. בחקירתו השניה מיום 2.10.18 (ת/23). הנאשם חזר על טענתו כי הבחין במנוח רק ממרחק קצר אך הוסיף לראשונה כי הרכבים שנסעו בנתיב השמאלי הסתירו לו.

משנשאל כיצד לא הבחין באופניים למרות שדה הראיה שעמד לרשותו, השיב:

"אם אתה מסתכל רחוק אתה יכול לראות את הכל אני לא הסתכלתי רחוק זה כביש ארוך ופתאום סיבוב."

ש. למה בעצם לא הסתכלת לרחוק.

עמוד 15

ת. צודק. אבל אני הסתכלתי בסיבוב, לך תדע מה היה שם. רק בסיבוב ראיתי את זה". (ש' 21-28).

75. הנאשם טען לראשונה כי עמד בפניו מכשול נוסף: לפני כניסתו לעקומה, לא ניתן להבחין באופניים מאחר ומעקה הבטיחות שבין 2 המסלולים ומעקה הברזל מימין לנתיב נסיעתו מסתירים (ש' 30).

76. בעדותו בפני חזר על שמסר במשטרה וסיפר כי הבחין במנוח בפתאומיות בעקומה.

77. בחקירתו הנגדית הנאשם לא יודע להסביר כיצד יתכן שהבחין ברוכב האופניים בפתאומיות (פרו' עמ' 127 ש' 30), שניות לפני שפגע בו (פרו' עמ' 129 ש' 12).

78. מהמקובץ עולה כי הנאשם לא ידע להסביר מדוע לא הבחין במנוח וניתן לקבוע כי הנאשם התרשל בנהיגתו בכך שעל אף שדה הראיה הפתוח, לא נתן דעתו למתרחש בכביש, והתאונה נגרמה עקב חוסר תשומת לבו ורשלנותו.

79. בע"פ (תל אביב) 38835-08-16 מירז נ' מ"י [5.7.2017] (סעיף 30 לפסק הדין):

"כלל הדרך" הוא כלל של הגיון, שמתורגם לכלל ראייתי שעניינו העברת הנטל הטקטי של הבאת הראיות מצד לצד. נוסעים להם שני כלי רכב זה אחר זה. השעה היא שעת יום, ראות טובה, כביש ישר ותקין ולפתע, ללא כל סיבה לכאורה, פוגע הרכב שנוסע מאחור עם חזיתו, בחלקו האחורי של הרכב שלפניו (להלן "התאונה"). על פניו, נסיעה זהירה, תוך מתן תשומת לב לתנועה בכביש, ושמירה על מרחק ראוי מן הרכב שלפניו לא היתה צריכה להסתיים בתאונה. משהתרחשה תאונה בנסיבות כאלה - צריך הנהג הפוגע לספק הסבר להתרחשותה ובניסוח משפטי - הנטל הטקטי הועבר אליו. אין ספק שנטל השכנוע ישאר לעולם על כתפי התביעה, ואם יוותר ספק - הוא יפעל לזכות הנאשם. עדיין, עליו כאמור לספק הסבר שייבחן ע"י בית המשפט".

80. אני קובע, לאור האמור, כי הנאשם הפר חובת הזהירות המושגית כלפי רוכב האופניים המנוח. בענין זה נפנה לע"פ (מחוזי תל-אביב) 70604/04 וובר נ' מדינת ישראל (4.9.04) (להלן: "ענין וובר"). שם נקבע ע"י כב' השופטת ברלינר:

"נסיעתו של רוכב אופניים על הכביש - מחייבת זהירות גם כאשר מדובר בבגיר שנוהג באופן יציב... נהג לעולם אמור לקלוט את תמונת המצב בקטע הכביש הרלוונטי, כאשר תמונת המצב כוללת גם את מה שמתרחש בשולי הכביש, "

81. אני קובע כי הנאשם הפר גם את חובת הזהירות הקונקרטית כלפי המנוח.

אין חולק כי המנוח רכב על אופניו זמן ניכר בעוד הנאשם מתקרב לכיוונו. היה על הנאשם להבחין ברוכב האופניים, להפחית מהירות נסיעתו, לשמור על מרחק מתאים, לסטות מעט למרכז הנתיב ולמנוע התאונה.

הנאשם כנהג סביר, יכול היה לצפות את התרחשות הנזק והיה עליו לעשות כן כענין נורמטיבי (השוו ע"א 145/80 שלמה ועקנין נ' מועצה מקומית בית שמש (9.11.82) וכן רע"א 8153/23 מדינת ישראל נ' שי (16.6.24).

82. בהתנהגותו זו, נטל הנאשם סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה.

התיחסות לטיעוני ההגנה בסיכומיה

83. לא אוכל להתעלם מטענת ההגנה אשר לרשלנות התורמת של המנוח אשר נסע על אופניו בנתיב נסיעת הנאשם.

84. תקנה 128(ה) לתקנות התעבורה קובעת כי על רוכב אופניים הנוסע בדרך בינעירונית שבה שול הדרך פנוי ומיוצב באספלט, לרכב בשול הדרך, קרוב ככל הניתן לשפתו הימנית של השול. ואולם, אין ברשלנות תורמת זו בכדי לנתק הקשר הסיבתי לרשלנותו של הנאשם.

85. אני דוחה טענת ההגנה בסיכומיה ולפיהם על פי חישובים שערך בוחן ההגנה התאונה היא בלתי נמנעת (ראו סעיף 286 לסיכומי ההגנה וכן סעיפים 95 עד 112 לחוות דעת מומחה ההגנה).

86. חישובים אלו תיאורטיים בלבד ומסתמכים על נתון לפיו המנוח סטה מהשול לכביש, קביעה שנדחתה על ידי כאמור לעיל.

87. למעלה מן הצורך נוסיף: כבר נפסק כי סטיה רשלנית של רוכב אופניים מהשול לכביש, אינה מפחיתה מאחריותו של הנהג בדרך עליו חלה החובה לצפות הסכנה, ואינה מנתקת את הקשר הסיבתי שבין רשלנותו של הנהג לבין התוצאה.

88. נפנה בענין זה לענין וובר שם נקבע:

**"אפילו הייתי אומרת כי המנוח התרשל בעצם כניסתו לכביש סואן, אין מדובר ברשלנות המנתקת את הקשר הסיבתי בין רשלנות המערער לתאונה.
תרומת רשלנות - אין בה די".**

89. מקרה דומה לענייננו **נדון** בעפ"ת (מחוזי מרכז) 32389-06-17 ליאור בושרי נ' מדינת ישראל (10.10.18). גם שם נטען על ידי ההגנה כי רוכב האופנוע נסע בשול הדרך ועובר לתאונה סטה לנתיב נסיעת הנאשם. בית המשפט דחה טענה זו תוך שקבע:

"גם אם נקבל את טענת המערער שהמנוח נהג באופנוע על שולי הכביש וסטה לכביש, אין בכך כדי לגרום לזיכיון שכן על פי תנאי הדרך, עליהם אין מחלוקת, היה על המערער להבחין במנוח כשנהג על השול ולנקוט באמצעי זהירות על מנת למנוע את הפגיעה בו, כאשר עלה על הכביש, אך הוא לא נקט באף אמצעי כדי למנוע את התאונה, דהיינו, לא האט את מהירות נהיגתו ולא סטה שמאלה מבעוד מועד בנסיעתו בנתיב הימני".

נציין כי בקשת רשות ערעור נדחתה במסגרת רע"פ 9094/18 ליאור בושרי נ' מדינת ישראל (02.01.19).

90. כך גם במקרה שלפני. היה על הנאשם ליתן דעתו לדרך, להבחין ברוכב האופניים המנוח מבעוד מועד ולנקוט באמצעי הזהירות הנדרשים למנוע הפגיעה במנוח.

מחדלי חקירה

91. בסיכומיה, הפנתה ההגנה למספר רב של מחדלי חקירה נוספים, אשר לשיטתה יש בהם כדי להוביל לזיכיון של הנאשם.

92. עיקר הטענות מופנות כלפי הבוחן המשטרתי. לענין הטענה שלא קבע מקום אימפקט מדויק, אני דוחה טענה זו. הבוחן המשטרתי הסביר כי לא מצא ממצא המצביע על

נקודת המגע המדויקת בין הרכב לאופניים, כדוגמת שבר בסימן הבלימה, חריץ על הכביש, סימן צמיג מהאופניים וכדומה.

הבוחן המשטרתי הסביר בעדותו כי נקודת האימפקט נמצאת לאורך סימני הבלימה כמופיע בתרשים (ת/8) והסבריו מקובלים עלי (פרו' עמ' 43 ש' 6).

שוכנעתי כי סימני הבלימה בנתיב נסיעת הנאשם ולא בשול, וראו סרטון 2708 בת/24.

93. גם אני סבור כטענת ההגנה כי מוטב ואופני המנוח היו נתפסים כמוצג ומועברים לבדיקת ההגנה (סעיף 166 לסיכומי ההגנה), וכי ראוי היה לתעד את ניסוי הבלימה (סעיף 201 לסיכומי ההגנה).

ההגנה העלתה טרזניה גם כלפי השוטר סמ"ר חיים טרוזמן, אשר הגיע למקום התאונה בסמוך להתרחשותה על כך שלא שמר תמונות שצילם ולא פעל לאיתור עדים פוטנציאליים.

94. לא מצאתי גם באלו לסייע לנאשם. אכן, מצופה משוטרים המגיעים לזירת תאונה לעשות ככל שביכולתם על מנת לאסוף את כל הראיות ולהציגם בפני בית המשפט, על מנת שבפני בית המשפט תיפרש התמונה המלאה אשר תאפשר חקירת האמת.

95. ועדיין, יש להבחין בין מחדל חקירתי לבין אי מיצוי הליכי חקירה (ראו רע"פ 4389/12 סצ'קו נ' מדינת ישראל (6.6.12)).

96. בע"פ 2842/10 נוי קלדרון נ' מדינת ישראל (23.1.12) נפסק:

" אכן לא כל כיוון חקירה או אפשרות היפותטית לפעולות חקירה שלא מוצו עולים כדי מחדל חקירתי. מטבע הדברים, חקירת המשטרה אינה מושלמת ולעולם מוגבלת היא במשאבים. נכון הוא כי המטרה שצריכה לעמוד לנגד החוקרים היא חקר האמת. על החוקרים להפעיל את מיטב כישרונם ולבדוק בשקידה ובמאמץ כיווני חקירה שונים והשערות שונות באשר לאופן התרחשות העבירה. אך גם פעולות חקירה נדרשות אלו מתוחמות בגבולות הסבירות וההיגיון, ואין החוקרים נדרשים להמשיך ולהשקיע משאביהם בכיוון חקירה שנשלל על ידם בראיות מוצקות ומספקות".

97. כמו כן נפסק, כי אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של הנאשם, מקרה בו הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו (ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת

ישראל (24.9.12).

98. השאלה אם כן היא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר ולא האם ניתן היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים.

99. בנסיבות שבפני, גם אם ניתן היה לבצע פעולות חקירה נוספות, מצאתי כי די בראיות שהוצגו בפני לקבוע אשמתו של הנאשם.

לא מצאתי כי מחדלי החקירה הנטענים יורדים לשורש המחלוקת ומקימים חשש ממשי לקיפוח זכותו של הנאשם להליך הוגן, או שפוגעים בהגנתו.

100. לאור האמור, אני קובע כי המאשימה הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר ועל כן אני מרשיע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתן היום, י' כסלו תשפ"ה, 11 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.